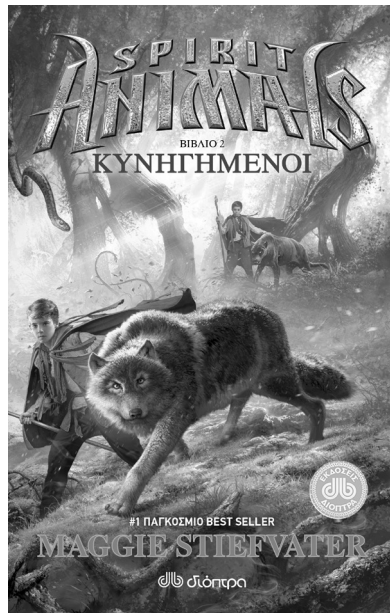
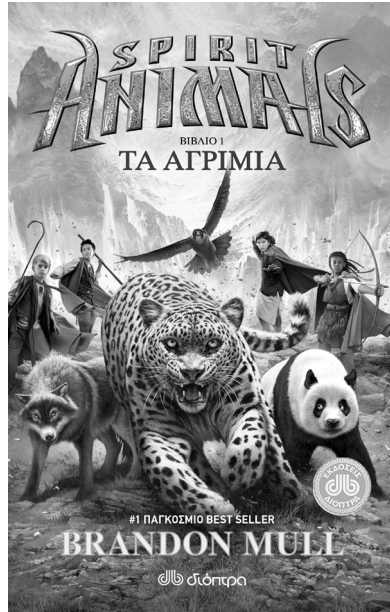

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΤΑ ΔΥΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ
ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ:

ERDAS

Αφιερωμένο σε όλους τους τριχωτούς, φτερωτούς, με πτερύγια
και φολίδες φίλους, που έκαναν τη ζωή μου πιο πλούσια.

G. N.

Αφιερωμένο στον Σκίπερ και στον Τζάμπι, τους δύο βατράχους
που ήρθαν να μας επισκεφτούν, και στην ιδιοκτήτριά τους, την
Αμέλια, και τον δίδυμο αδελφό της, τον Ορλάντο.

S.W.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ ΤΩΝ ΜΠΑΜΠΟΥ

ΤΑ ΜΠΑΜΠΟΥ πυργώνονταν πανύψηλα πάνω από τη Μέιλιν, κρύβοντας τον ήλιο και ρίχνοντας πυκνές σκιές στη διασταύρωση των δύο στενών μονοπατιών από κάτω. Η Μέιλιν σταμάτησε και αγριοκοίταξε το σταυροδρόμι, ένα ακόμα από τα αμέτρητα που υπήρχαν στον Μεγάλο Λαβύρινθο των Μπαμπού. Άλλη μια επιλογή. Δεν ήθελε να το παραδεχτεί –ούτε καν στον εαυτό της– πως είχε κάνει λάθος αρκετά χιλιόμετρα πιο πίσω και τώρα είχε βρεθεί απελπιστικά χαμένη.

Όταν πρωτοσκέφτηκε να φτάσει στο Ζονγκ διασχίζοντας το Λαβύρινθο, η ιδέα τής είχε φανεί καλή. Χρησιμοποιούσαν το δάσος των μπαμπού ως οχύρωση στα σημεία όπου δεν έφτανε το Τείχος, και μονάχα επιλεκτικοί αγγελιαφόροι και ανώτεροι αξιωματικοί γνώριζαν τα μυστικά μονοπάτια που οδηγούσαν έξω από τα ατελείωτα χιλιόμετρα με τα μπαμπού των δεκαπέντε μέτρων. Ο πατέρας της Μέιλιν, ο Στρατηγός Τενγκ, ήξερε φυσικά τούτα τα

μυστικά περάσματα και είχε αποκαλύψει στη Μέλιν εδώ και καιρό πώς να μπει από τη Βόρεια Είσοδο.

«Τις δέκα πρώτες φορές να στρίβεις πάντα αριστερά», ψιθύρισε η Μέλιν στον εαυτό της. «Έπειτα, τις επόμενες δέκα φορές πάντα δεξιά, έπειτα αριστερά, δεξιά, αριστερά, αριστερά, αριστερά, αριστερά, δεξιά, δεξιά, δεξιά».

Όμως, παρόλο που ακολούθησε τούτες τις οδηγίες, δεν είχε βγει στην άλλη πλευρά του Λαβυρίνθου. Ακόμα χειρότερα, είχε υπολογίσει πως θα τον διέσχιζε μόνο σε μια μέρα, γιατί τόσο υποτίθεται πως χρειαζόταν. Το δερμάτινο φλασκί, που είχε γεμίσει σε ένα ρυάκι στην αρχή του δάσους, και τα δύο κέικ ρυζιού που είχε μαζί της κανονικά θα έπρεπε να της φτάσουν.

Σήμερα όμως ήταν το πρωινό της τρίτης μέρας. Το δερμάτινο φλασκί ήταν άδειο και τα κέικ ρυζιού πλέον αποτελούσαν μακρινές αναμνήσεις. Όλο αυτό, μετά τη μακριά πορεία που κράτησε μια εβδομάδα και συμπεριλάμβανε πλοία και караβάνια κατά μήκος της Έουρα, με τη Μέλιν να βρίσκεται συχνά κρυμμένη σε σκοτισμένα κασόνια και σε γεμάτα με αρουραίους αμπάρια, την έκανε να νιώθει εκνευρισμένη με την αποτυχία της. Εκνευρισμένη εκτός από πεινασμένη και διψασμένη. Το μόνο που την εμπόδιζε να τα παρατήσει ήταν η αχνή ελπίδα πως ο πατέρας της μπορεί να ήταν ακόμα ζωντανός και πως εκείνη μπορεί να παρέμενε ζωντανή ώστε να τον βρει.

Θυμωμένη, η Μέλιν κοπάνησε με το πολεμικό ραβδί της το μίσχο του κοντινότερου μπαμπού. Το χτύπημα ήταν τόσο ισχυρό, που τσάκισε τον κορμό, ο οποίος ήταν δέκα εκατοστά χοντρός. Το μπαμπού έπεσε ανάμεσα στα υπόλοιπα, όμως η απουσία του δεν άλλαξε τίποτα· ήταν τόσο πολλά. Τριγύρω δεν υπήρχε τίποτε άλλο εκτός από τα

απίστευτα ψηλά μπαμπού, το στενό μονοπάτι και ακόμα κάπου πιο ψηλά τον ήλιο.

Για πρώτη φορά, η Μέιλιν σκέφτηκε πως ίσως και να πέθαινε μέσα στο Λαβύρινθο. Η κόρη του Στρατηγού Τενγκ να πεθάνει από δίψα μέσα σε ένα δάσος από μπαμπού! Ήταν μια αβάσταχτη σκέψη!

Μια φαγούρα στον πήχη του χεριού της την έβγαλε από τις σκέψεις της. Σήκωσε το μανίκι της και κοίταξε το τατουάζ ενός κοιμισμένου πάντα που υπήρχε αποτυπωμένο εκεί. Όσο ήταν μέσα στον Μεγάλο Λαβύρινθο των Μπαμπού, κράτησε το ζώο πνεύμα της, την Τζι, σε λήθαργο. Φοβήθηκε πως το πάντα θα την καθυστερούσε. Τώρα όμως αυτό ήταν το μικρότερο από τα προβλήματά της.

«Άντε, λοιπόν!» διέταξε η Μέιλιν. «Βγες έξω και κάνε κάτι χρήσιμο. Ίσως καταφέρεις να ανοίξεις δρόμο μέσα από τα μπαμπού *τρώγοντας!*»

Μέσα από μια ξαφνική λάμψη εμφανίστηκε κίνηση. Ο μαλλιαρός όγκος της Τζι πίεσε το πλευρό της, γέρνοντας πάνω της, και την έσπρωξε προς τον κοντινότερο κορμό μπαμπού, κάνοντάς τον να λικνιστεί.

«Ει, πρόσεχε», διαμαρτυρήθηκε η Μέιλιν. Ένιωσε κάτι να αγγίζει το πρόσωπό της και, νομίζοντας πως ήταν έντομο, το έδιωξε με το χέρι της. Μετά όμως ένιωσε κάτι να προσγειώνεται στο χέρι της. Σήκωσε το βλέμμα και είδε ντελικάτα λευκά λουλούδια, σαν χιονονιφάδες, να πέφτουν από τις κορυφές των μπαμπού.

Λουλούδια μπαμπού.

Η Μέιλιν δεν είχε ξαναδεί λουλούδια μπαμπού. Ήξερε πως αυτά τα φυτά έβγαζαν λουλούδια μια φορά κάθε πενήντα ή εξήντα, ή ακόμα και εκατό χρόνια, και έπειτα πέθαιναν. Όλα τα μπαμπού, ταυτόχρονα.

«Ο Λαβύρινθος πεθαίνει», ψιθύρισε, κοιτώντας ψηλά τις κορυφές των μπαμπού. Κάθε μίσχος μπαμπού που μπορούσε να δει έβγαζε λουλούδια. Σε μια δυο εβδομάδες, τα μπαμπού θα άρχιζαν να ξεραίνονται, να θρυμματίζονται και να πέφτουν. Πριν από αυτό, το έδαφος του δάσους θα καλυπτόταν από λουλούδια, προσελκύνοντας τεράστιες ορδές ποντικών και άλλων ζώων, που θα έρχονταν για να απολαύσουν τούτο το τοιμπούσι του αιώνα.

Με το Λαβύρινθο κατεστραμμένο, άλλο ένα τμήμα του Ζονγκ θα έμενε απροστάτευτο. Οι Κατακτητές είχαν πλημμυρίσει την κακόμοιρη χώρα της, περνώντας πάνω από το Τείχος, και τώρα ακόμα και οι λιγότερο ισχυρές οχυρώσεις της διαλύονταν. Ίσως ο Καταβροχθιστής είχε καταφέρει με κάποιον τρόπο να προκαλέσει ακόμα και τούτη εδώ την ανθοφορία.

Η Τζι κάθισε βαριά κάτω και σήκωσε την τεράστια πατούσα της, για να τραβήξει τη Μέιλιν δίπλα της.

«Δεν μπορώ να κάτσω!» διαμαρτυρήθηκε η Μέιλιν. «Πρέπει να βρω μια έξοδο!»

Έσπρωξε την πατούσα του πάντα και έκανε μερικά βήματα στο αριστερό μονοπάτι. Έπειτα δίστασε, γύρισε και έκανε μερικά ακόμα στο δεξί. Η Τζι έβγαλε έναν ήχο σαν ρουθούνισμα.

«Γελάς;» απαίτησε να μάθει η Μέιλιν. «Είναι σοβαρό αυτό που συμβαίνει! Έχω χαθεί. Δεν έχω φαγητό ούτε νερό. Μπορεί και να πεθάνω εδώ πέρα!»

Η Τζι χτύπησε απαλά την πατούσα της στο χώμα δίπλα της. Ήταν μια πολύ ανθρώπινη κίνηση που θύμιζε στη Μέιλιν τον πατέρα της, όταν εκείνος ήθελε να καθίσει δίπλα του για να ακούσει λόγια σοφίας. Και τι δεν θα έδινε τώρα για να τον δει.

«Δεν έχω χρόνο για να κάθομαι!» ξέσπασε. «Έλα!»

Η Μέιλιν σκέφτηκε πως τώρα πια δεν είχε σημασία ποιο μονοπάτι θα έπαιρνε. Είχε χαθεί εντελώς. Αυτό που είχε πλέον σημασία ήταν να βιαστεί. Έπρεπε να βγει από το λαβύρινθο πριν πεθάνει από την πείνα και τη δίψα.

Ξεκίνησε ένα χοροπηδηχτό τρέξιμο, σίγουρη ότι αυτή τη φορά θα εμφανιζόταν ένα άνοιγμα στις πυκνές σειρές των μπαμπού, πως το μονοπάτι θα έβγαζε σε ένα ξέφωτο, πως θα βρίσκονταν στις ανοιχτές εκτάσεις του Ζονγκ.

Η Τζι έβγαλε άλλον έναν ήχο πίσω της, όμως η Μέιλιν τον αγνόησε. Για άλλη μια φορά το ζώο πνεύμα της αποδεικνυόταν άχρηστο. Αν είχε μονάχα την Έσιξ! Το γεράκι θα μπορούσε να πετάξει ψηλά και να εντοπίσει ένα δρόμο έξω από εδώ.

«Και να σκεφτείς πως ένα πάντα θα έπρεπε να είναι έστω και λίγο χρήσιμο σε ένα δάσος με μπαμπού!» μур-μούρισε η Μέιλιν. Έτρεξε για πενήντα ακόμα μέτρα και έφτασε σε μια ακόμα διασταύρωση μονοπατιών. Μπορούσε να πάει αριστερά, δεξιά ή ευθεία. Όλα τους έδειχναν απaráλλαχτα: μακριά, στενά μονοπάτια ανάμεσα σε μεγάλους κορμούς μπαμπού.

Η Μέιλιν στάθηκε και κοίταξε πίσω. Η Τζι την ακολουθούσε αργά μα σταθερά. Καθώς το κορίτσι κοίταζε, το πάντα σηκώθηκε και τράβηξε κάτω το μίσχο ενός μπαμπού, λυγίζοντάς τον άνετα μέχρι που αυτός έσπασε. Τα κλαδιά της κορυφής προσγειώθηκαν κοντά στο μονοπάτι, πίσω ακριβώς από το κορίτσι, λούζοντάς το ξανά με λουλούδια. Περπατώντας νωχελικά κατά μήκος του, η Τζι άρχισε να τρώει, μπουκώνοντας το στόμα της με τεράστιες χούφτες κλαδιών, φύλλων και λουλουδιών μπαμπού.

Η Μέιλιν ένιωσε τη δική της πείνα, έναν πόνο στην κοιλιά της που της ήταν δύσκολο να τον αγνοήσει. Αν δεν ήταν τόσο στεγνό το στόμα της, θα της έτρεχαν τα σάλια.

Τη δεύτερη μέρα είχε δοκιμάσει να φάει μπαμπού, όμως έπαθε κράμπες στο στομάχι, κάνοντάς τη να νιώθει ακόμα πιο πεινασμένη. Το μπαμπού ήταν πολύ στεγνό και δεν υπήρχαν μαλακά, νεαρά βλαστάρια, τα οποία θα ήταν ευκολότερο να τα χωνέψεις.

«Πρέπει να υπάρχει κάποια διέξοδος», ψιθύρισε. Κοίταξε με ένα άγριο βλέμμα τα διαφορετικά μονοπάτια. Πραγματικά δεν είχαν καμία διαφορά. Την τελευταία φορά είχε πάει δεξιά. Τώρα η Μέλιν σκέφτηκε να πάει αριστερά. Αριστερά και έπειτα δεξιά στην επόμενη διακλάδωση, και ούτω καθ' εξής. Θα έκανε ζιγκ ζαγκ. Αυτό σίγουρα θα είχε αποτέλεσμα. Με αυτό τον τρόπο θα έφτανε κάπου.

«Έλα», είπε στην Τζι.

Αυτή τη φορά η Μέλιν δεν έτρεξε. Δεν άντεχε πια. Όμως περπάτησε γρήγορα, αδιαφορώντας για τους πόνους της πείνας και για το λαιμό της που αγκομαχούσε, αγνοώντας τη ζέστη και την υγρασία.

«Θα βρω μια έξοδο», ψιθύρισε. «Θα φτάσω στο Ζονγκ. Θα πολεμήσω τον Καταβροχθιστή και όλους τους εχθρούς μας».

Στον αντίποδα όμως, μια μικρή φωνή στο κεφάλι της επαναλάμβανε μια σκέψη απελπισίας.

Θα πεθάνω. Χάθηκα και θα πεθάνω.

2

ΜΗΝΥΜΑ ΑΠΟ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ο ΚΟΝΟΡ στεκόταν καμπουριαστός στο επίστεγο της *Περηφάνιας* του *Τέλουν*, του γρηγορότερου πλοίου που είχαν στο στόλο τους οι Πρασινομανδύτες. Συνεχώς τον κατέβρεχαν σταγόνες, καθώς το πλοίο συγκρουόταν με τα κύματα της θάλασσας που κυλούσαν προς το μέρος τους, όμως εκεί τουλάχιστον μπορούσε να μείνει μόνος και να βουλιάξει στη δυστυχία του. Του φαινόταν πολύ μικρή τιμωρία για αυτό που είχε κάνει το να είναι απλώς βρεγμένος. Είχε παραδώσει το Φυλαχτό του Σιδερένιου Κάπτρου, το φυλαχτό του Ρούμφους, στον εχθρό... Παρ' όλα αυτά, ακόμα και τώρα, ένιωθε πως δεν είχε άλλη επιλογή, πως έπρεπε να το κάνει για να σώσει την οικογένειά του... Ο Κόνορ ένιωθε απελπισμένος και ντροπιασμένος. Και για άλλη μια φορά αναρωτήθηκε αν είχε γίνει κάποιο κοσμικό λάθος.

Σίγουρα, ο προορισμός του ήταν να γίνει βοσκόπουλο και τίποτα παραπάνω. Δεν θα έπρεπε να είναι Πρασινομανδύτης και δεν θα έπρεπε να έχει ένα από τα Μεγάλα Θηρία για ζώο πνεύμα. Απλώς δεν ήταν φτιαγμένος για

ήρωας και το Έρντας χρειαζόταν αληθινούς ήρωες αυτή τη στιγμή, για να αποκτήσουν τα φυλαχτά των Μεγάλων Θηρίων και να νικήσουν τον Καταβροχθιστή.

Κοφτερά δόντια άγγιξαν απαλά τον αυχένα του. Τα ήξερε αυτά τα δόντια. Ήταν ο Μπρίγκαν, που τον είχε αρπάξει από το κολάρο για να τον μαζέψει από την κρυφώνα του, λες και ήταν κουτάβι που είχε παραστρατήσει.

«Έρχομαι, έρχομαι», είπε αναστενάζοντας.

Ο λύκος τον άφησε και οπισθοχώρησε πάνω στο κατάστρωμα.

«Τι είναι;»

Ο Μπρίγκαν γύρισε και, με τα νύχια του να κροταλίζουν, πήγε προς τη σκάλα που οδηγούσε από την πλώρη προς τα κάτω, στο κυρίως κατάστρωμα. Στην κορυφή της σκάλας, ο λύκος κοίταξε πίσω, στρέφοντας τα διαπεραστικά γαλάζια μάτια του στον Κόνορ.

Ο Κόνορ κοίταξε πέρα από το λύκο. Ο Ταρίκ, ο Ρόλαν και η Αμπέκε στέκονταν ο ένας απέναντι στον άλλο, ακριβώς πίσω από το μεσιανό κατάρτι· είχαν φτιάξει ένα ημικύκλιο, αφήνοντας ολοφάνερα δύο κενές θέσεις. Ολοφάνερες σε εκείνον τουλάχιστον. Η μία θέση ήταν για τον ίδιο, και υπέθεσε πως ο Μπρίγκαν είχε έρθει για να τον σύρει ως εκεί. Η άλλη άδεια θέση ανήκε στη Μέιλιν. Στη Μέιλιν που δεν θα το είχε σκάσει από μόνη της για το Ζονγκ, αν ο Κόνορ δεν είχε λυγίσει στον εκβιασμό του Κόμη του Τράνσγουικ και δεν τα είχε καταστρέψει όλα...

Για μια στιγμή παρατήρησε τους συντρόφους του. Ο Ταρίκ ήταν ήδη ένας αληθινός ήρωας, ήταν δάσκαλος και καθοδηγητής τους, ένας έμπειρος και μεγαλύτερος σε ηλικία Πρασινομανδύτης. Δίπλα του, με το συνηθισμένο ειρωνικό χαμόγελό του στεκόταν ο Ρόλαν, το παιδί της πόλης με την κοφτερή γλώσσα. Δεν φαινόταν να προσέχει αυτά

που έλεγε ο Ταρίκ, σε αντίθεση με την Αμπέκε. Εκείνη πάλι ήταν σοβαρή και της άρεσε να κάνει τα πράγματα σωστά. Παρ' όλα αυτά η Αμπέκε έδειξε μεγαλύτερη καλοσύνη στον Κόνορ από ό,τι οι άλλοι, όταν εκείνος τους απογοήτευσε. Ίσως η ηρεμία της να οφειλόταν στο ότι ήταν κυνηγός. Η Αμπέκε έδειχνε υπομονή με τους ανθρώπους όπως και με τα ζώα...

«Α, Κόνορ! Έλα εδώ κάτω μαζί μας!» του φώναξε ο Ταρίκ. «Θα προσπαθήσουμε ξανά να σκαρφαλώσουμε στο κατάρτι, χρησιμοποιώντας το φυλαχτό του Άργκο. Μπορείς να ξεκινήσεις πρώτος».

«Νόμιζα πως ήταν η σειρά της Αμπέκε να πάει πρώτη», είπε ο Ρόλαν, με σχεδόν ολοφάνερη περιφρόνηση προς τον Κόνορ. Ο Κόνορ έκανε μια γκριμάτσα. Κάποτε θεωρούσε τον Ρόλαν φίλο, αλλά όχι πια. Όχι από τη στιγμή που έφυγε η Μέιλιν...

«Ναι, είναι σειρά της Αμπέκε», είπε ο Κόνορ. «Έτσι κι αλλιώς είναι καλύτερη από μένα στα άλματα».

«Γ' αυτό κάνουμε εξάσκηση», απάντησε υπομονετικά ο Ταρίκ. «Θα χρειαστείτε όλες σας τις ικανότητες όταν ψάξουμε για το επόμενο φυλαχτό».

«Ποιο είναι το επόμενο φυλαχτό;» ρώτησε η Αμπέκε. «Δεν ξέρουμε πού να βρούμε το επόμενο».

«Αλλά ακόμα και αν το πάρουμε», είπε ο Ρόλαν, «ο Κόνορ μάλλον θα το δώσει έτσι απλά στους Κατακτητές!»

«Αρκετά με αυτό το θέμα!» είπε αυστηρά ο Ταρίκ. «Είμαι σίγουρος πως θα μάθουμε νέα για κάποιο από τα άλλα Μεγάλα Θηρία, όταν επιστρέψουμε στο Πρασινολίμανο. Η Λενόρι σίγουρα θα έχει βρει ένα από αυτά».

«Λυπάμαι», είπε ο Κόνορ που μισούσε το γεγονός ότι ο Ρόλαν δεν ήθελε καν να τον κοιτάξει. «Το ξέρεις πως λυπάμαι... όμως η οικογένειά μου...»

«Εσείς και οι οικογένειές σας», μουρμούρισε ο Ρόλαν. «Σχεδόν με κάνει και χαίρομαι που η δική μου με παράτησε νωρίς».

«Οι άνθρωποι που αγαπάμε είναι η δύναμή μας», είπε η Αμπέκε, «όμως είναι επίσης και η αδυναμία μας. Όταν κινδυνεύουν οι ζωές τους, είναι δύσκολο να ξέρεις ποιο είναι το σωστό».

Η συγκατάβαση από τη μεριά της Αμπέκε φάνηκε να ξαφνιάζει τόσο τον Ρόλαν όσο και τον Κόννορ. «Τον δικαιολογείς;»

«Λέω μονάχα ότι πρέπει να προσπαθήσουμε να καταλάβουμε». Η Αμπέκε τους αγριοκοίταξε και τους δύο. «Μέχρι να νικηθούν οι Κατακτητές, όλες οι ζωές κινδυνεύουν. Όλες οι οικογένειες κινδυνεύουν, μαζί και η δική μου».

Αυτή ήταν μια επίπληξη που ο Κόννορ σκέφτηκε πως την άξιζε. Δάγκωσε το χείλος του και άπλωσε το χέρι του προς τον Μπρίγκαν, αναζητώντας την ασφάλεια που ένιωθε όταν χάιδευε τον μαλλιαρό λαιμό του λύκου. Όμως τα δάχτυλά του άγγιξαν το κενό. Ο λύκος είχε απομακρυνθεί. Ίσως το έκανε, επειδή το πλοίο ταλαντεύτηκε χτυπώντας πάνω σε ένα ακόμα κύμα, μεγαλύτερο από τα υπόλοιπα, ωστόσο ο Κόννορ ένιωθε λες και ούτε το ίδιο του το ζώο πνεύμα δεν ήθελε να τον πλησιάσει.

«Η Αμπέκε έχει δίκιο», είπε ο Ταρίκ. Μίλησε ήρεμα όπως πάντα, αλλά αρκετά αυστηρά. «Γι' αυτό και είναι σημαντική η εκπαίδευση. Ορίστε το φυλαχτό. Αμπέκε, δεξ πόσο γρήγορα μπορείς να φτάσεις στο παρατηρητήριο».

«Με τη βοήθεια της Ουράζα;» ρώτησε η Αμπέκε. Η λεοπάρδαλη της ήταν σε λήθαργο, έχοντας τη μορφή ενός τατουάζ πάνω στον πήχη του χεριού της. Στην Ουράζα δεν άρεσε πολύ η θάλασσα.

Ο Ταρίκ κούνησε το κεφάλι του. «Όχι αυτή τη φορά. Δες τι μπορείς να κάνεις πηδώντας απλώς με τη βοήθεια του φυλαχτού».

Η Αμπέκε έγνεψε. Ο Κόνορ κοίταξε ψηλά, ανήσυχος. Το παρατηρητήριο ήταν μια μικρή πλατφόρμα, μονάχα τρία μέτρα χαμηλότερα από την κορυφή του επιβλητικού καταρτιού των είκοσι πέντε μέτρων. Έφτανες εκεί σκαρφάζοντας τις αναβάθρες – σχοινένια, στενά δίχτυα σαν ανεμόσκαλες, που ξεκινούσαν από το κατάστρωμα. Εκείνοι όμως εξασκούσαν, προσπαθώντας να πηδούν κατευθείαν από το κατάστρωμα στην πρώτη αντένα, το οριζόντιο δοκάρι που συγκρατούσε το πανί. Αυτό ήταν δέκα μέτρα ψηλότερα από το κατάστρωμα, και το άλμα γινόταν ακόμα πιο δύσκολο από το σκαμπανέβασμα και το λίκνισμα του πλοίου.

Αν έπεφτε η Αμπέκε, ο Κόνορ ήλπιζε πως θα μπορούσε τουλάχιστον να στρέψει έτσι το σώμα της, ώστε να βουτήξει στη θάλασσα. Καλύτερα να πέσεις στο νερό παρά να σκάσεις στο κατάστρωμα· εκτός φυσικά αν προσγειωνόταν στις πλάτες των βραχοφόρων φαλαινών που τραβούσαν το πλοίο.

«Συγκεντρώσου», της είπε ο Ταρίκ. «Συγκεντρώσου και άντλησε την ενέργεια του φυλαχτού. Στόχευσε ακριβώς στο σημείο που θέλεις πάνω στην αντένα και να έχεις τα χέρια σου έτοιμα για δράση όταν προσγειωθείς».

Η Αμπέκε τέντωσε τους ώμους και έπειτα τις γάμπες της. Η Ουράζα ήταν εκπληκτικά επιδέξια και ικανή να αλλάζει κατεύθυνση ακόμα και όταν ήταν στον αέρα. Ο Κόνορ δεν ήξερε αν η Αμπέκε μπορούσε να τα καταφέρει δίχως αυτή.

«Πάμε!» είπε ο Ταρίκ, καθώς το πλοίο ηρέμησε λίγο, έχοντας προσπεράσει ένα κύμα.

Η Αμπέκε πήδησε. Η εκπληκτική δύναμη του Γρανιτένιου Κριού την ώθησε ψηλά με εντυπωσιακή ταχύτητα. Τινάχτηκε κατευθείαν προς τα πάνω σαν βέλος... και έπειτα ο Κόνορ αντιλήφθηκε πως πήγαινε πάρα πολύ γρήγορα, πηδώντας πολύ ψηλά. Θα ξεπερνούσε την πρώτη αντένα. Για την ακρίβεια θα ξεπερνούσε και την κορυφή του καταρτιού, περνώντας πάνω από όλα τα σκοινιά, τις αντένες, τα πάντα, και έπειτα θα βουτούσε από την άλλη μεριά!

Ο Κόνορ έβγαλε ένα αγκομαχητό, βλέποντάς τη να μαζεύει απελπισμένα τα γόνατά της και να κάνει μια τούμπα στον αέρα, για να κόψει ταχύτητα. Έπειτα, καθώς πέρασε την κορυφή του καταρτιού, τεντώθηκε, άπλωσε τα χέρια και άρπαξε το μαντάρι, το λεπτό σκοινί όπου υφώνονταν η σημαία των Πρασινομανδυτών, των φρουρών του Έρντας. Για ένα δευτερόλεπτο ο Κόνορ σκέφτηκε πως το σκοινί θα έσπαγε, και θα έβλεπε την Αμπέκε να γκρεμίζεται προς τον βέβαιο θάνατο.

Όμως το σκοινί άντεξε. Η Αμπέκε ταλαντεύτηκε γύρω από το κατάρτι και χτύπησε τα καλάμια των ποδιών της πάνω σε μια αντένα. Τα χέρια της γλίστρησαν λίγο προς τα κάτω, πριν εκείνη καταφέρει να συγκρατηθεί και να ταλαντευτεί πίσω προς την αντίθετη κατεύθυνση. Αυτή τη φορά κόντεψε να ανοίξει το κεφάλι της, σκάζοντας πάνω στην ίδια ξύλινη αντένα. Την απέφυγε μονάχα επειδή κατάφερε να κάνει μια άχαρη τούμπα και να κλοτοήσει με τα πόδια της την αντένα. Τελικά μπόρεσε να κόψει ταχύτητα και να κατέβει στο παρατηρητήριο. Εκεί στάθηκε και κοίταξε το κατάστρωμα, το οποίο βρισκόταν σχεδόν είκοσι μέτρα κάτω. Κούνησε τα χέρια της και ο Κόνορ της έγνεψε με ανακούφιση.

«Αυτό το φυλαχτό είναι πραγματικά ισχυρό», είπε ο Ρόλαν.

«Ανταποκρίνεται στα φυσικά ταλέντα της Αμπέκε», σχολίασε ο Ταρίκ, γνέφοντας με ικανοποίηση.

«Μάλλον», είπε ο Ρόλαν. «Δύσκολο να καταλάβεις σε τι θα μπορούσε να χρησιμεύσει ένας λύκος εκεί πάνω. Ε, Κόνορ;»

Πριν ο Κόνορ προλάβει να αποφασίσει αν αυτό ήταν αστείο, ο Ρόλαν κοίταξε ψηλά. Η Έσιξ, η οποία είχε κουρνιαώσει σε ένα από τα σκοινιά που στήριζαν το μεσιανό κατάρτι, τινάχτηκε ξαφνικά στον αέρα βγάζοντας μια μακρόσυρτη, τσιριχτή κραυγή.

«Είδε τίποτα;» ρώτησε ο Κόνορ.

Ο Ρόλαν έδειξε προς την αριστερή πλευρά του σκάφους, προς τον ορίζοντα που καμπύλωνε, πέρα από τη γαλάζια θάλασσα με τα στεφάνια των λευκών αφρών. «Εκεί. Νομίζω είναι ένα πουλί».

Ο Ταρίκ έκανε σκιά με το χέρι του στα μάτια του και κοίταξε κι εκείνος. «Δεν βλέπω τίποτα».

«Ναι, είναι ένα μαυρόασπρο πουλί που πετάει χαμηλά», συνέχισε ο Ρόλαν. «Περνάει ακριβώς πάνω από τις κορυφές των κυμάτων και έρχεται κατευθείαν προς εμάς. Λέτε να πεινάει η Έσιξ; Την τάισα σήμερα το πρωί!»

«Είναι ένας θαλασσοβάτης», είπε ο Ταρίκ. «Ένα πουλί αγγελιαφόρος, σαν τα περιστέρια της Έουρα. Μάλλον είναι από τον Όλβαν ή τη Λενόρι».

Ένας γδούπος στο κατάστρωμα πίσω τους τους έκανε όλους να γυρίσουν και να κοιτάξουν. Η Αμπέκε είχε προσγειωθεί σκυφτή στο ένα της γόνατο και το ένα της χέρι ακουμπούσε στο κατάστρωμα.

«Κατέβηκα και έλειπα πήδησα από τη χαμηλότερη αντένα!» είπε ενθουσιασμένη. «Ήμουν σίγουρη πως μπορούσα να το κάνω. Το φυλαχτό με συγκράτησε και προσγειώθηκα σαν φτερό. Ποιος έχει σειρά;»

«Νομίζω, θα κάνουμε διάλειμμα», είπε ο Ταρίκ. «Μας ήρθε μήνυμα».

«Άκουσα κάποτε ένα τραγούδι για τους θαλασσοβάτες», είπε ο Ρόλαν επιφυλακτικά. «Δεν λένε πως προμηνύουν καταιγίδες ή κακοτυχίες;»

Ο Κόνορ, που ζοριζόταν τόση ώρα να διακρίνει κάτι, κατάφερε τελικά να δει ένα μικρό πουλί να υψώνεται από τη θάλασσα. Έμοιαζε λες και αναπήδησε πάνω σε ένα κύμα. Ο θαλασσοβάτης έκανε μια στάση στην κουπαστή του πλοίου και έπειτα φτερούγισε ως το χέρι του Ταρίκ. Η Έσιξ που πετούσε από πάνω προσγειώθηκε στον ώμο του Ρόλαν και κοίταξε με τα άγρια κεχριμπαρένια μάτια της τα μαύρα αεικίνητα μάτια του θαλασσοβάτη.

Ο Ταρίκ έβγαλε προσεκτικά μια μικροσκοπική μπρούντζινη κάψουλα που ήταν δεμένη στο πόδι του θαλασσοβάτη και σήκωσε ψηλά το πουλί. Εκείνο έβγαλε ένα τσιριχτό τιτίβισμα και πέταξε ξανά πίσω στο ανοιχτό πέλαγος.

«Υπάρχει μήνυμα εκεί μέσα;» ρώτησε ο Κόνορ. «Είναι πολύ μικρό».

Ο Ταρίκ κατένευσε και στριφογύρισε τη μικροσκοπική κάψουλα ανοίγοντάς την. Μέσα της υπήρχε ένα ρολό στο μέγεθος του νυχιού του μικρού του δαχτύλου. Το έβγαλε και το ξετύλιξε. Το ρολό είχε αναπάντεχα μεγάλο μήκος.

«Ριζόχαρτο», είπε.

«Νέα για τη Μέλιν;» ρώτησε ο Κόνορ. Πραγματικά ήλπιζε να είχαν καλά νέα. Εδώ και μια εβδομάδα είχαν φύγει για τούτη την ανιχνευτική αποστολή, τόσο για να μη σκέφτονται το κορίτσι που είχε εξαφανιστεί όσο και για να εκπαιδευτούν στη ναυσιπλοΐα. Μάταια όμως. Μακάρι να άκουγαν καλά νέα, πως εκείνη είχε φτάσει σώα στο Ζονγκ και ήταν με τους Πρασινομανδύτες εκεί ή πως γύριζε ασφαλής πίσω σε εκείνους...

«Έν μέρει», είπε ο Ταρίκ. «Είναι από τον Όλβαν. “Κανένα νέο Μέλιν. Βρήκαμε τοποθεσία Ντινές. Νέες διαταγές. Πηγαίνετε στο Κο Κενσίτ. Συναντήστε αγγελιαφόρο στο Πανδοχείο Λαμπρό Φεγγάρι, έξω από Ανατολική Πύλη στο Ζιν Κάο Ντάι. Όμως προσοχή. Εχθρός κατέχει πόλη. Καλή τύχη”».

«Πού πάμε πάλι;» ρώτησε ο Ρόλαν. «Νόμιζα πως θα γυρίζαμε στο Πρασινολίμανο ή τουλάχιστον κάπου ζεστά».

«Το Κο Κενσίτ είναι μια περιφερειακή περιοχή του Ζονγκ», είπε ο Ταρίκ. Ο Λούμεο, το ζώο πνεύμα του, μιμήθηκε το σκυθρόπιασμά του, και το μικρό πρόσωπο της ενυδρίδας σούφρωσε. «Το Ζιν Κάο Ντάι είναι το κοντινότερο λιμάνι».

«Δεν γίνεται να πλεύσουμε έτσι απλά μέσα σε εχθρική περιοχή», είπε ο Κόνορ. «Χρειαζόμαστε στρατό!»

«Το λιμάνι αυτό έχει μεγάλη κίνηση. Ταξιδιώτες από τα πέρατα του κόσμου πηγαίνουν εκεί», είπε ο Ταρίκ. «Αν μεταμφιεστούμε και βγούμε στην ξηρά τη νύχτα με μία από τις βάρκες του πλοίου...»

«Είμαι καλός στις μεταμφιέσεις», πετάχτηκε ο Ρόλαν. «Υπάρχει ένα μπαούλο με ρούχα στην καμπίνα του πρώτου αξιωματικού του πλοίου. Σίγουρα θα βρούμε εκεί μανδύες που να μην είναι πράσινοι, μαζί με άλλα πράγματα που να μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε. Έι, ίσως μπορούμε να μεταμφιεστούμε σε τροβαδούρους! Αυτοί πάντα τριγυρνούν δίχως κανένα πρόβλημα».

«Δεν έχουμε μουσικά όργανα», είπε ο Ταρίκ. «Ούτε ξέρουμε να παίζουμε».

«Τι θα λέγατε να κάναμε ένα θιάσο θεάτρου σκιών;» πρότεινε ο Κόνορ. «Ένας τέτοιος είχε έρθει κάποτε στο Τράνσγουικ. Το μόνο που χρειαζόμαστε είναι ένα μεγάλο

σεντόνι –θα μπορούσαμε να δανειστούμε ένα πανί–, να κόψουμε μερικές φιγούρες και να βρούμε ένα μεγάλο φανάρι. Ο θίασος που είδα τότε έκανε μια παράσταση με τα διάφορα πρόβατα που υπάρχουν: τα Αμαγιανά με τις Μαύρες Κοιλίες, τα Λευκά Μακρύτριχα της Έουρα...»

«Φιγούρες προβάτων!» αναφώνησε ο Ρόλαν, λες και δεν είχε ξανακούσει κάτι πιο γελοίο.

«Με τις φάλαινες να πηγαίνουν όσο γρηγορότερα μπορούν, θα έχουμε μια μέρα να σκεφτούμε κάτι», είπε ο Ταρίκ. «Θα ρωτήσω τον καπετάνιο, όταν τον ενημερώσω για την αλλαγή πορείας. Ίσως εκείνος έχει καμία καλύτερη ιδέα».

Η Αμπέκε διάβαζε το μήνυμα.

«Ο Ντινές είναι ο ελέφαντας, σωστά;» είπε, δείχνοντας το μικροσκοπικό κείμενο. «Εννοώ, ο Ελέφαντας. Το Μεγάλο Θηρίο».

«Ναι», είπε ο Ταρίκ. «Είναι εκείνος που έχει το Φυλαχτό του Ελέφαντα από Σχιστόλιθο. Αυτό που πρέπει να αποκτήσουμε».

Η Αμπέκε κοίταξε τον Κόνορ.

«Αυτό όμως θα το κρατήσουμε όταν το πάρουμε, έτσι;» ρώτησε ο Ρόλαν.

Ο Κόνορ έγνεψε δυστυχημένα.

«Φυσικά και θα το κρατήσουμε», είπε ο Ταρίκ. «Όμως προς το παρόν, όσο η θάλασσα είναι σχετικά ήρεμη, εσείς θα πρέπει να συνεχίσετε την εκπαίδευσή σας. Ποιος έχει σειρά;»

«Πήγαινε εσύ», ψέλλισε ο Κόνορ στον Ρόλαν. «Εμένα... εμένα μου ήρθε ναυτία. Πρέπει να πάω να ξαπλώσω».

Γύρισε και έφυγε παραπατώντας, σκουντουφλώντας σχεδόν πάνω στον Μπρίγκαν, πριν τελικά πιαστεί από την κουπαστή και συρθεί μέχρι την μπουκαλόρτα της

πρύμνης, κατεβαίνοντας στις καμπίνες. Ο λύκος τον ακολούθησε υπομονετικά.

Στην πραγματικότητα ο Κόνορ δεν ένιωθε καθόλου ναυτία. Απλώς ένιωθε ντροπή. Πώς ήταν δυνατόν να κάνει εκπαίδευση, όταν ήταν φανερό ότι ο Ρόλαν δεν τον εμπιστευόταν; Ο Ταρίκ και η Αμπέκε προσπαθούσαν να τον εμπιστευτούν, το έβλεπε, όμως όχι ο Ρόλαν. Κάθε φορά που ο Κόνορ έλεγε κάτι, ο Ρόλαν πεταγόταν και τον έβαζε στη θέση του. Πώς θα μπορούσε να βοηθήσει να αποκτήσουν ένα καινούριο φυλαχτό από ένα άλλο Μεγάλο Θηρίο, όταν ο Ρόλαν δεν τον άφηνε να ξεχάσει πόσο άσχημα κατέληξαν τα πράγματα με τον Σιδερένιο Κάπρο;

Και σαν να μην έφτανε αυτό, σκεφτόταν ότι τώρα θα έπρεπε να τρυπώσουν κρυφά, αυτός και μια χούφτα άλλοι, μέσα σε εχθρικό έδαφος αντιμέτωποι με όλη τη δύναμη των Κατακτητών. Ο Κόνορ δεν ήταν δειλός, όμως αυτά που μπορεί να τους συνέβαιναν έτσι και τους έπιαναν ήταν τόσο φριχτά, που δεν ήθελε ούτε να τα σκέφτεται. Και δεν ανησυχούσε μονάχα για τον εαυτό του, αλλά και για τον Μπρίγκαν επίσης και για τους ανθρώπους που θεωρούσε πλέον φίλους, έστω κι αν εκείνοι δεν τον εμπιστευόνταν. Όλοι τους θα έπρεπε να συμβάλλουν. Δεν υπήρχαν περιθώρια για λάθη.

«Θα κάνω ό,τι χρειαστεί», ψιθύρισε στον Μπρίγκαν και κάθισε στη στενή κουκέτα του, τραβώντας το λύκο κοντά του. «Θα τους δείξω πως μπορώ να είμαι αληθινός Πρασινομανδύτης!»